

ταρίας. Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. **Φόρστερ** ἔκαμε τὴν ἐξῆς εὐμενεστάτην πρότασιν :

« Προτίνω εἰς ὑγείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου. Χαίρω βλέπων τὰς ὑλικὰς προόδους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, καὶ συγχαίρω καὶ ἡμᾶς διότι συνετελέσαμεν εἰς τὴν παγίωσιν αὐτοῦ. Εὐχομαι καὶ ἀπὸ καρδίας τὰ βέλτεστα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῶν Βασιλέων αὐτοῦ».

Πάντες οἱ συνδαιτημόνες ὑπεδέξαντο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν πρότασιν.

Ἀκολούθως ὁ κ. **Πένδερ**, βουλευτὴς καὶ αὐτὸς, προέπιεν εἰς ὑγείαν τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ προέδρου κ. Τρικούπη καὶ τοῦ φιλοξενούντος αὐτοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ κ. Τομπάζη. « Ἐκφράζω, εἶπε, τὴν μεγάλην μου εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὑλικὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐμερίαν τὴν ὁποίαν παρετήρησα μετὰ τοῦ λαοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἃς ἐπεσκέφθην, εὐχομαι δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τῆς καλῆς αὐτοῦ διοικήσεως νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐν Ἀνατολῇ. Τοῦτο εὐχεταὶ ἡ πλειψηφία τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ὅστις ἀνεκαθεν ἀπέδειξε τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην του πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος.»

Οἱ λόγοι οὗτοι βουλευτῶν φίλων τοῦ Γλάδστωνος, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἀντιπράττει κατὰ τῶν αὐτρογερμανικῶν σχεδίων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἔχουσι πολλὴν ἀναντιρρήτως σημασίαν.

Ἐν τῷ γεύματι ἐκ τῶν ἡμετέρων παρῆν μόνος ὁ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπος τῆς Τηλεγραφικῆς Ἑταιρίας κ. Γ. Μαδζαβίνος.

ΑΜΑΞΑΙ ΚΑΙ ΡΑΒΔΟΙ

Καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἀναφορῶν μας πρὸς τὰς δια-

λίε. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες ἦσαν διαρκῆς ἑορτὴ διὰ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς περιοχῆς. Ἡ κενόδοξος δὲ σπατάλη τοῦ πυργωδεσπότου ἐκάλυπτε τὰ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἐξόδα τῆς κωμοπόλεως.

Ὅταν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848 ἐξερράγη, οἱ ἀμπελουργοὶ τοῦ Πόντ' Ἀβέον, ἠλεκτρισθέντες ἀπὸ τὰς κοινωνιστικὰς ἀγορεύσεις μερικῶν χειρνακτῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ἀνταμείψωσι τὸν μαρκήσιον διὰ τὴν γενναϊόδωρον προστασίαν, ἣν τοῖς ἐχορήγει, διαρπάζοντες τὸ φρούριόν του.

Ὀπλισμένοι μὲ ὄπλα, μὲ δρέπανα καὶ δίκρανα, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐρυθρᾶς σημαίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Μπωλιέ, ἄδοντες τὴν *Μασσαλιώτιδα*. « Ἐθραυσαν τὰς θύρας, τὰς ὁποίας ὁ θυρωρὸς πεισματωδῶς ἤρνεϊτο ν' ἀνοίξῃ. Καὶ διασκορπιζόμενοι ἐν τῷ φρουρίῳ, ἤρχισαν λεηλατοῦντες καὶ ἀρπάζοντες ὅτι ἦτο δυνατὸν, θραύοντες δ' ὅσα δὲν ἠδύνατο νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν. Ὅταν ὅμως εἰς μετὰ αὐτῶν ἀνεκάλυψε τὴν εἴσοδον τῶν οἰναποθηκῶν, ἀφῆκαν τὴν λεηλασίαν διὰ νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν κρεπάλην. Οἱ οἶνοι τοῦ μαρκησίου ἦσαν ἐκλεκτοὶ καὶ ἀμπελουργοὶ τοὺς ἐξετίμησαν ὅσον ἔπρεπε. Μετὰ τὴν μέθην ἤρχισαν καὶ πάλιν τὴν καταστροφὴν. Διασκορπιζόμενοι ἀπὸ τὸν κῆπον κατέστρεψαν τὰ μετὰ θαυμασίας φροντίδας διατηρούμενα θερμοκήπια καὶ θραύσαντες τὰς μαρμαρίνας γάστρας κατεπάτησαν τὰ ἐν αὐταῖς πολύτιμα ἄνθη ἀνθελῶς.

Ἦραον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ ἀ-

φόρους ἀρχὰς καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Δημοτικὴν ἀναφέρθημεν καὶ παραπονήθημεν διὰ τὴν ἀδικίαν ἧτις προσγίνεται ἡμῖν ἐκ τῶν σιδηρῶν ράβδων τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου αἰτινες ἐξέχουσαι τῆς ἐπιφανείας καταστρέφουσι τὰς ἀμάξας μας καὶ ὑφιστάμεθα σπουδαίας ζημίας· ἰδίως ἀναφέρθημεν καὶ παραπονήθημεν πρὸς τὸν κ. Δῆμαρχον Ἀθηναίων, τὸν δημοτικὸν ἀρχοντὰ μας, ὅστις νομίζομεν ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ ἐπιβλέπῃ τὰς δημοτικὰς ὁδοὺς καὶ προστατεύῃ τοὺς δημότας του, ὅλλ' ἄγρον ἠγόρασεν καὶ οὗτος· φαίνεται ὅτι μόνον κατὰ τὰς ἐκλογὰς μᾶς ἐνθυμεῖται· καὶ ἤδη ἀναφέρομεν ὅτι αἱ σιδηραὶ ράβδοι τῶν ὁδῶν Κολοκυνθοῦς, Πανεπιστημίου, Πατησίων ἀπὸ Φύσερ μέχρι Καλαμίων, ἀμπελοκήπων ἀπὸ οἰκίας Τσιγγροῦ καὶ ἐκεῖθεν ἐξέχουσι τῆς ἐπιφανείας τῶν ὁδῶν πλέον τῶν 6—8 δακτύλων ἐπὶ τῶν ὁποίων προσκρούουσαι αἱ ἀμάξαι μας ἀνατρέπονται, θραύονται οἱ τροχοὶ των, αἱ σούσται των καθίστανται ἀχρηστοὶ, χρίζουσαι καθ' ἑκάστην ἐπισκευῶν καὶ δαπανῶν. Δὲν θὰ ληφθῆ τέλος φροντίς νὰ ἐκλείψωσιν αἱ ἀσχημαίαι αὐταί, καὶ νὰ συμφορῶσιν ἡ ἑταιρία μὲ τὰς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ τῆς; Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Δῆμαρχον νὰ ἐθῆ εἰς προστασίαν τῶν συνδημοτῶν του· ἄλλως παραγυρῶν τὸ καθῆκόν του καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἃς πρὸς τοὺς συνδημότας του ἔχει δύναμι τοῦ Νόμου.

Ἀθῆναι, τῆ 12 Σεπτεμβρίου 1883.

Ἐμαξηλάται Ἀθηναίων

ΟΙ ΤΕΓΕΑΤΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Τὸ ἐνθουσιαστικὸν ὑπὲρ τοῦ « Τεγεατικοῦ Συνδέσμου» κύ-

φθόνου χλόης, ἰστάμενον ἐπὶ ὑποβάθρου, ὑποκάτω τοῦ ὀπίου μικρὸς καταρράκτης καταπίπτων ἐντὸς πετρίνου ἀγχείου δισκορπίζεν ἐπὶ τῆς χλόης μυρίας σταγόνας ὕδατος, μεταβαλλομένης εἰς τόσους σπινθηροβόλους ἀδάμαντας ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ ἡλίου. Εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν λυσσασμένων ἐμελλε ν' ἀκρωτηριάσῃ διὰ τοῦ δρεπάνου του τὸ χαριτωμένον ἄγαλμα, ὅταν ὁ ὀλιγώτερον μετὰ τῶν ἄλλων μεθυσμένος, καταληφθεὶς αἰφνιδίως ὑπὸ αἰσθήματος εὐαισθησίας, ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ ἀριστουργήματος, διακρύπτων ὅτι ἦτο φίλος τῶν τεχνῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐκάρφωνε τὸ δίκρανόν του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πρώτου, ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἄγαλμα. Ἡ Ἀφροδίτη ἐσώθη.

Τότε διὰ νὰ λησμονήσωσι τὴν ἐμποδιοθεῖσαν κατακερμάτισιν τοῦ ἀγάλματος, οἱ καινωμιστὰι κάτοικοι τοῦ Πόντ' Ἀβέον ἀπεφάσισαν νὰ φυτεύσωσιν, ἐν δένδρον τῆς ἐλευθερίας, ἐπιτιθέντες οὕτω σφραγίδα εἰς τὰ ὄργια των. Ἐξερρίζωσαν ἐκ τοῦ κήπου νεόφυτόν τινα λεύκη καὶ ἀφοῦ τὴν ἐστόλισαν μ' ἐρυθρὰ ράκη, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ἄνδρον μετὰ ἀγρίων ὄρουγῶν χαρᾶς καὶ τὴν ἔστησαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ.

Ἐπειτα κατέβησαν εἰς τὴν κωμόπολιν ὅπου ἐξηκολούθησαν τὰ ἐπαναστατικὰ ὄργια των κραυγαλῶντες μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Τὸ πρῶν τῆς ἄλλης ἡμέρας ἀπόσπασμα χωροφυλάκων ἔφθανεν εἰς Πόντ' Ἀβέον καὶ ἡ τάξις ἀπεκαθίστατο ἀνευ δυσκολιών.